

BALLADE VAN DE MADONNA MET KIND (MICHELANGELO)

Hedwig Speliers

stadsdichter Brugge

www.poeziebos.be

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld,
baadt zijn blik in de plooiën van haar weelderig kleed,
dit zijn de ogenblikken, ons ogenblik, waarop de mond
met mirre, het oog met wierook en het gouden geld
met de beeldhouwerhand van Michelangelo versmelt.
Geen wagen en geen koets, geen reisgezel hoe fijn
die ons verstoren komt want ongehinderd hier te zijn
en hier te toeven. Zij toont haar kind dat opspringt
in de vouwen van haar kleed, zijn koude marmer warmt
aan haar warme schoot in het verdronken avondrood.

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld.
Het zijn de heuvels aan de oever van de Tiber: Aventijn,
Capitolijn, Caelius, Esquilijn, de Quirinaal en Palatijn
die in Brugge hun stempels drukken in renaissancestijl.
Het is het magisch marmer van Carrara, de beitel en de vijl
van een genie dat ons bekoort hoezeer ook dit verhaal
bestemd leek voor het nobel bloed in Siena's kathedraal.
De Moscheroni's, Giovanni en Alessandro, lakenhandelaars
van deze rijke stad verwierven het voor duizenden florijnen,
de *fiorini d'oro* van ondernemende en verfijnde Florentijnen.

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld
We volgen Michelangelo en zijn geharde handen in hun eelt,
we zien hoe droefheid werd gebeiteld op haar lief gezicht
terwijl het kind zich losmaakt uit het kleed, zich richt
in de richting van agressie en geweld dat wereld heet.
Napoleon kwam het stelen, de nazi Goering nam het mee
in een matras, jawel, maar als bij wonder kwam het weer
als indertijd van Lucca tot in Brugge per karveel.
Later werd het aan de stad geschonken, geschenk
van schoonheid plechtig en geschiedenis doordrenkt.

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld,
verwondert zich over het lijnenspel organisch opgedeeld
van hoofd tot voet, over de ronding van haar borsten,
over de hartslag onder hoge plooiënval en armen
die blank uit de mantilla naar het lichaam nijgen,
over de neergeslagen blik, het geheimzinnig zwijgen
en de melancholie van de gesloten mond,
over het amberen neusbeen dat smal en vertikaal
een lijn snijdt in het gezicht en in zijn rust verrast,
over het kind dat aan de linkerhand houvast vindt.

Die het gebed verleerde, zal bidden bij de weelde
van beide in elkaar geciseleerde beelden.

(Eind zomer 2011 wandelden we door Brugge en bezochten we de O.L.Vrouwekerk. Betalen deden we met liefde, want we kregen er twee meesterwerken voor in de plaats: de gisant van Maria van Bourgondië en de Madonna met kind van Michelangelo. Dankbaarheid omgesmolten in een lang gedicht.)